



Jana Krátká

PARIŽ

v exkluzi.

V palácových ložnicích se nikdy nespí

Paříž v extázi

V palácových ložnicích se nikdy nespí

Jana Krátká

© Jana Krátká, 2015

Photographs © Petr Zapletal, Marek Kastner 2015

Cover © Nakladatelství ČAS, Alena Laňková, 2015

Layout © Bedřich Hrbáček 2015

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2015

ISBN 978-80-7475-136-3

„Loni byla dokončená stavba té překrásné dlouhé budovy, Hôtel d'Aumont,“ říkala právě madame de Montchevreuil v lehkém plášti a elegantních tmavě fialových šatech.

„Ten, co stavěli přes dvacet let?“ ujist'oval se hrabě, že hovoří o stejném paláci.

„Přesně ten, drahý. A vlastně ještě ani nemají hotové všechny pokoje. Ale víte co je další novinka?“ pokračovala natěšeně.

„Nevím, ale vy mi to jistě povíte, krásná paní,“ usmál se na ni, když viděl, jak si užívá možnost pochlubit se mu se všemi zprávami a pověstmi o lidech v této čtvrti.

„Stavbu svého nového paláce tu plánuje i ta stará čarodějnice, madame de Beauvais.“

„Myslel jsem, že je jí tak čtyřicet,“ poznamenal osmadvacetiletý muž, který si už stačil všimnout, že ženy v tomto věku vůbec nejsou nezajímavé. Právě naopak.

„Ach, ano, bude jí teprve něco přes čtyřicet, ale víte, jak to s tou jednookou ženskou je. Královna ji jako svou hlavní komornou pověřuje... ehm, péčí o nejružnější mladíky a všichni si už dělají legraci z toho, že se určitě se stane i první milenkou mladého krále. Tedy jestli se to už nestalo,“

sama nad svým prohlášením zakroutila hlavou a pokračovala:

„Ale to bych určitě slyšela. Pan Le Paultre jí už zhotovil stavební plány a ona své sídlo s unikátním obloukovým klenutím průčelí nazve prostě Hôtel de Beauvais.“ Pokrčila rameny a usmála se na něj.

„Každopádně si tím dobře vydělala, na slušného architekta a svůj vlastní palác na tak dobré adrese,“ odpověděl hrabě, který byl povznesený nad všechny drby a sledoval v jejich hovoru jen linii finančních úspěchů a potenciálně zajímavých žen.

„To rozhodně, když uvážíte, že ji za její drby ode dvora platí i kardinál Mazarin,“ dodala dobře informovaná paní de Montchevreuil, takže se hrabě rozesmál se slovy:

„A komu a čím za tyhle všechny informace platíte vy, drahá přítelkyně?“

„Já nikomu platit nemusím, mám dobré přátele a velkou rodinu,“ odpověděla dotčeně docela hezká hnědovláska, o něco starší než hrabě a se sevřenými rty přidala do kroku. Její společník se prudce zastavil, takže musela zůstat stát i ona a podíval se jí do tváře. Usmál se na ni a špičkami prstů

ji pohladil po tváři. Bylo to neuvěřitelné, ale stačilo jedno takové gesto doprovázené upřeným pohledem jeho černých očí do jejích oříškově hnědých a madame de Montchevreuil se už zase rozesmála.

„Jste neuvěřitelný. Takhle si mě dobírat. Víte, že mi připomínáte mého bratrance Louise?“

„Asi vám dnes večer budu muset připomenout, že nikoho nepřipomínám,“ odpověděl a pak dodal „a co kdybychom se vypravili do vašich pokojů hned teď?“

„Vždyť jsme se dnes ráno skoro ani nedostali ven,“ vydechla překvapeně paní de Montchevreuil a bez většího přemýšlení dodala „Tak dobře, miluju to vaše nadšení, ale cestou vám ještě povím, co všechno se tu děje.“

„Jste ztracený případ,“ rozesmál se nad jejím rozhodnutím.

Na dlažbě dalšího čtvercového náměstí, které vzniklo během vlády Jindřicha IV., Place Dauphine, se povalovaly drobné bílé kvítky kaštanových květů, které hodně popadaly během předchozích deštivých dnů. Dámy v hedvábných střevíčkách nevěděly, jestli dřív obdivovat krásu cihlově červeného náměstí v jarním slunci nebo raději

sledovat své kroky, aby se vyhnuly kontaktu s mokrým a kluzkým nánosem.

„Vzpomínáte si na ten palác, co patřil účetnímu prezidentovi Gobelinovi?“ vzpomněla si madame de Montchevreuil na další zajímavé informace, které hraběti prostě musela sdělit.

„Ano, myslím, že vzpomínám. Ale ten rozhodně nepatří k nejkrásnějším kusům Marais,“ odpověděl.

„To nepatří. Ale získal ho jeho syn Antoine Gobelin, markýz de Brinvilliers a ten se teď v prosinci, těsně před Vánocemi oženil s Marií Madeleine d'Aubray. A ten palác podle ní získal své druhé jméno – Hôtel d'Aubray, což nikdo moc nechápe...“

„Slyšel jsem, že je ta mladá dáma docela sečtělá a jde jí i psaní, tak třeba je z ní Gobelin nadšený.“

„To právě vůbec ne. Markýz de Brinvilliers má sám tolik milenek, že ji seznámil s důstojníkem kavalerie, vášnivým milovníkem alchymie, panem de Sainte-Croix a vůbec neprotestuje proti vztahu jeho novomanželky s tímhle výstředním člověkem,“ vyprávěla zaujatě madame de Montchevreuil.

„Drahoušku, vaše informace jsou vskutku úžasné, ale už zase myslíte na něco jiného, než byste teď měla...“, přerušil ji hrabě a ona se kousla do rtů.

„Co s vámi asi udělám?“ dodal s chlípným pohledem a jeho společnice se konečně trochu začervenala.

Když dorazili až do paláce, hrabě ji hned za vstupními vraty přitisknul na studenou zeď a tvrdě políbil. Paní de Montchevreuil se podlamovala kolena, ale ještě dokázala lehce protestovat: „Ach, tady ne, je tu služebnictvo. Pojdme do mých pokojů.“

Mezi jídelnou a ložnicí měla krásný budoár vyhrazený k soukromým hrátkám. Vysoký strop lemovala široká římsa se zlatými okraji a květinovými ornamenty. Působila natolik mohutně, že celý ten výjev nezachránily ani plastiky buclatých bílých andělů, jež římsu podpíraly. Přímo ve stěnách mezi bílými dřevěnými panely se stejně zlatým lemováním, našly svůj prostor vestavěné knihovny. Řady růžových, fialových, červených a modrých knih byly jedinou výzdobou této místnosti, takže ji hrabě tak trochu

podezříval, že si knihy pořizuje jen podle barevné vazby. K tomu opravdu dokonale ladily sytě růžové závěsy a stejně růžové potahy sedacího nábytku.

Její světle fialkový plášť a jeho tmavě šedý kabátec s bílými doplňky skončily na zemi hned za bílými dvoukřídlými dveřmi se zlatým zdobením. Ve spěchu si vybrali široké pohodlné křeslo. Ani se nezdržovali svlékáním šatů. Madame de Montchevreuil seděla nahoře a hlasitě vzdychala, zatímco on jí teprve rozšněroval živůtek, aby vysvobodil její malá ňadra.

„Přestaňte,“ vydal ze sebe po chvíli hrabě, který tušil, že už to nevydrží, ale ona nepřestala, chytila pevně svůj malý zadek, aby mohla ještě hlouběji a tvrdě na něj dosedla.

„Ach, vy ukrutnice,“ usmál se na ni a jediným pohybem ji posadil na protější pohovku a znovu vyhrnul všechny její sukně.

„Ach, ne. Ještě...,“ vzdychala už pěknou chvíli madame de Montchevreuil s hlavou zakloněnou přes okraj růžové

pohovky, zatímco hrabě klečel na zemi s hlavou obklopenou bohatými krajkami jejích sukní.

Rozrazilily se dveře a do místnosti vstoupil mladý muž s ostrými rysy a světlými vlasy. Co viděl, ho vůbec nezaskočilo a rázně nakráčel dál do místnosti. Madame de Montchevreuil zvedla svoji zakloněnou hlavu a otevřela oči. Hrabě se také otočil tím směrem.

„Vidím, že se stále dobře bavíte,“ poznamenal mladík s úšklebkem.

„A já vidím, že vás stále baví, rušit uprostřed té dobré zábavy,“ urovnávala si své fialové sukně se světle šedou výšivkou.

Pokud vím, její manžel je mnohem starší, tak že by stálý milenec? Napadlo hraběte. Souboj hned druhý den v Paříži by se mi zrovna nehodil, ale co nadělám, řekl si s úsměvem. Vstal a upravil si oblečení.

„Asi jste už nebyla tak hlučná jako dřív. Vážně jsem vás pořádně neslyšel,“ dodal na svou obhajobu poněkud ironicky vysoký světlomasý muž a madame de Montchevreuil se rozesmála.

„Dovolte, abych vás představila, pánové,“ vstala a ještě trochu lépe si urovnala své šaty.

„Louis de Mornay, markýz de Villarceaux, náš milovaný bratranec, o kterém jsem vám dnes vyprávěla. Hrabě je můj drahý přítel z Gaskoňska.“

„Hm, Gaskoňci nám zase jednou chtějí vypálit rybník a Pařížanky se jim ochotně odevzdávají? Ale co nadělám, mám rád výzvy,“ řekl de Mornay.

„To rád slyším, pane, taky miluji výzvy a teď, když nás omluvíte, s vaší sestřenkou jsem ještě neskončil,“ odpověděl mu hrabě.

„Mám rád, přátele mé sestřenky, kteří tolik myslí na její potěšení, ale budete si to muset nechat na později. Právě jsem dorazil z Villarceaux ve Val d'Oise,“ prohlásil, jakoby tím vše vysvětlil.

„Ach, musíte být velice unavený, Louisi,“ pronesla trochu teatrálně madame de Montchevreuil a pak dodala k hraběti na vysvětlenou: „Rodové panství Villarceauxů je sice nádherné, obklopené francouzskou vodní zahradou, ale je

to pěkný kus severozápadně za Paříží, sousedí už s Normandií.“

„Mám už na večer nějaké plány, přece nenechám Paříž celou napospas Gaskoňcům,“ mrknul Louis na mladého hraběte.

„Ach vy! Jste pořád stejný, Louisi. Zrovna jsem dnes ráno hraběti říkala, že mi jeho nadšení pro věc připomíná váš přístup.“

„Někoho tak jedinečného, jako jsem já?“ zeptal se málem uraženě pan de Mornay a madame de Montchevreuil se zase rozesmála.

„Víte, že právě to samé o sobě říkal i tady hrabě? Myslím, že vy dva byste si rozuměli. Nechám vám přinést něco k jídlu. Už jste se ubytoval ve svých pokojích?“ pokračovala nezastavitelně.

„Takže, už se na mě nezlobíte za to zlomyslné vyrušení, drahá sestřenko?“ zeptal se pan de Mornay.

„To bych vás nesměla znát. Ale víte co? Je to nakonec báječné, že jste teď tady. Ubytovala jsem hraběte

v pokojích pro hosty a pan de Gramont z toho není právě nadšený. Znáte ho,“ zakoulela očima.

„Strýc mladého pana de Puyguilhem je váš stálý milenec?“ zeptal se překvapeně hrabě.

„Ach, já jsem zapomněla, že vy Gaskoňci jste všichni jedna rodina,“ řekla na to jen madame de Montchevreuil, protože hned musela čelit dalším poznámkám pana de Mornay, který taky nemohl věřit tomu, co slyší.

„Bože, vy jste ještě s Philibertem? Já vím, že už jeho babička byla milenkou Jindřicha IV., ale ten šílenec je pořád přesvědčený, že jeho otec je královým synem a on si zaslouží větší pocty, než jen sloužit u dvora prince de Condé. Jistě, je schopný voják u armády prince Savojského, ale stejně nechápu, co na něm vidíte. Vy jste asi opravdu blázen do Gaskoňců,“ zhodnotil to de Mornay a zakroutil hlavou.

„Víte co o de Gramontovi říká mademoiselle de l'Enclos? Že je jediný muž, který bude vždycky vzbuzovat pošetilé bláznovství mladých dívek, aniž by byl směšný,“ nedala se odradit madame de Montchevreuil. „Ale zpátky k mému záměru. Tuším, že si s mým hostem budete dobře rozumět

a můžete společně vyrazit do místních salonů, zatímco já tu a tam přijmu pana de Gramont, aby si nemyslel, že jsem ho nadobro nahradila pro jiného a mladšího jižana,“ zvedla oči v sloup a dodala k hraběti: „Já dobře vím, drahý příteli, že máte v plánu rozšířit si tu obzory trochu dál za hranice mojí ložnice.“

„Zajdu dohlédnout na přípravu vašich pokojů, Louisi. Hned se vrátím,“ zvolala ještě paní de Montchevreuil a už byla ze dveří.

„Takže, co vás přivádí do Paříže, pane?“ zeptal se pan de Mornay de Villarceaux.

„Přijel jsem navštívit své dobré přítelkyně a jsem tu také obchodně,“ odpověděl černovlasý hrabě s ironickým pohledem.

„Obchodně? To jste na tom tak špatně?“ zeptal se s opovržením de Mornay.

„Huř, než si umíte představit.“

Hrabě, který se už díky svým širokým podnikatelským záměrům stal nejbohatším mužem v Gaskoňsku, se uchechtnul. Teď si ale vzpomněl na to, co mu říkala

madame de Montchevreuil – ve chvílích, kdy ji skutečně poslouchal, co říká – a pokračoval k panu de Mornay: „Taky jsem nevěděl, že jste na tom tak zle, že jako šlechtic a markýz musíte malovat obrazy.“

„Řekněme, že každý máme nějaké koníčky,“ odpověděl smířlivěji pan de Mornay.

„A kromě vašich koníčků?“ zeptal se hrabě.

„Jsem kapitánem gard vévody d'Orléans a pana Dauphina. Vojenskou tradici máme v rodině. A vy, jste také u armády?“ pokračoval v rozhovoru na méně rýpavé úrovni.

„Ne, já jsem svým pánem,“ odpověděl hrabě.

„Hmm, myslel jsem, že je to slušné válečné zranění,“ de Mornay pokývnul směrem k malé jizvě, která přerušovala obočí hraběte a dál pokračoval v hledání slabin „Ženatý? Stálá přítelkyně?“

„Rozhodně ne. A vy?“

„V podstatě taky ne,“ odpověděl trochu pomaleji de Mornay.

Hrabě pokrčil obočí. „A to znamená?“

„Ženatý. Bohužel už devět let, moje žena Denise de la Fontaine d'Esche není nejpříjemnější, ale je taky bohatší, a

když k tomu doplníte, že má úřad dvorní dámy královny Anny Rakouské, mám to potěšení ji vídat jen málokdy. Takže celá Paříž je moje.“

„Ne, když jsem tady já,“ odpověděl klidně hrabě.

„Máte slušné sebevědomí, ale na mne nemáte,“ řekl s úšklebkem markýz de Villarceaux.

„Možná byste se ještě divil,“ dodal klidně mladý hrabě v tmavě šedém obleku.

„Nechcete si trochu zasoutěžit?“ mrknul na něj krásný markýz po chvíli ticha.

„Co přesně máte na mysli?“ zeptal se hrabě.

„Jedna žena za pět bodů, dvě dohromady za dvacet. Když se vám podaří ráno zmizet, aniž by si toho všimly, máte pět bodů navíc.“

„A kurtizány se počítají, jen když neplatíte,“ doplnil hrabě.

„To беру,“ řekl Villarceaux. „Ale ruku vám teď nepodám,“ připomenul okolnosti, při kterých se setkali a oba se rozesmáli.

„Máte nějaké oblíbené místo, kde můžeme změřit své schopnosti?“ zeptal se hrabě právě ve chvíli, kdy se do

svého bílého a růžového budoáru vrátila madame de Montchevreuil.

„Vidím, že jste si už něco naplánovali. To je báječné. Kam vyrazíte?“ chtěla být jako vždy a ve všem dobře informovaná.

„Něco nám vyberte, ať je to nestranné,“ požádal ji pan de Mornay.

Jeho sestřenka přiložila prst ke svým rudým rtům a na okamžik se zamyslela.

„Na panství Sceaux, kousek za Paříží se teď v jednom kuse pořádají bláznivé večírky. Patří měšťákům, kteří nakonec dostali vévodství de Gesvres, ale chtějí ho prodat,“ prohlásila.

„Takže ho likvidují při nevázané zábavě. Docela zvláštní přístup,“ řekl zamyšleně hrabě, „ale to konec konců není náš problém. Kdy vyrazíme?“

„Jeho současný majitel, pan Portier, je vedoucí královských objednávek, takže vězte, že má náklady na své večírky plně pod kontrolou,“ vysvětlila jako vždy skvěle informovaná madame de Montchevreuil.

„To vysvětluje, proč tohle království tak dobře funguje,“ ušklíbl se hrabě a madame de Montchevreuil se na něj zamračila.

Jako Pařížané sice milovali drby a různé pověsti o lidech okolo krále, ale taky věděli, že provokování v některých otázkách není moc dobrý nápad.

„Nechcete jet také, drahá sestřenko?“ zeptal se jí markýz de Villarceaux.

„Kdepak, už dnes něco mám,“ mrkla na ně nazpátek a oba pánové zvedli oči v sloup, když pochopili, že očekává jiného výstředního Gaskoňce.

Dva mladí šlechtici se v podvečer vypravili směrem na jih od centra Paříže. Podél cesty se zelenaly keře a vlahý vzduch voněl, jak všechno kolem zběsile rostlo. Markýz de Villarceaux měl ve svých třiatřiceti letech pověst notorického sukničkáře a každou chvíli hostoval v Bastile, kam ho dohnaly stížnosti církevních představitelů a rodin mladých dívek, které se mu podařilo svést. S jeho sportovní postavou, pověstí statečného vojáka a dobrého milence, se mu na poli milostných dobrodružství jednalo poměrně

snadno. Naproti tomu, teprve osmadvacetiletý hrabě z jihu Francie strávil své mládí na cestách, zejména po zemích Blízkého a Dálného východu, takže ho v Paříži dlouho nikdo neznal. Ale už když se tu poprvé objevil, dokonale zapadl mezi zdejší gaskoňskou komunitu, která se každou chvíli postarala o nějaký rozruch a skandál. Bylo známo, že veselí jižané jsou u dvora oblíbení, ale někteří z nich to občas se svým nadšením pro krásné dámy, dobré víno a svéráznou zábavu poněkud přeženou a pak na nějaký čas končí v Bastile nebo zpátky doma na jihu. Těm „nejlepším“ bývá dokonce svěřen úkol reprezentovat svoji vlast v některých vzdálených koloniích Francie.

Mladý jižanský hrabě si tu rychle udělal stejné množství přátel, jako nepřátel a s každou další návštěvou hlavního města, jeho pověst rostla. Pánové, kteří si mysleli, že jim ten červovlasý mladík nemá šanci konkurovat, brzy poznali, jak moc se spletli. Jeho štíhlá, ale svalnatá vysoká postava a tajemný výraz ve tváři s ostrými rysy, u dam velice rychle získaly na popularitě. Když se k tomu přidaly jeho zkušenosti z dobré půlky světa, velké sebevědomí a

nadšení po všechno, do čeho se pustil, Pařížanky jakéhokoli věku považovaly za čest, když jim tento tajemný host věnoval svoji pozornost.



Za soumraku oba pánové dál uháněli po široké cestě, mírně rozblácené následkem vydatných dešťů minulých dnů. Po chvíli se před nimi objevil vínový kočár se zlatým lemováním okolo oken, střechy a dvířek. Dalo se tušit, že patří nějaké ženě.

„Co myslíte, bude to nějaká stará škatule nebo v něm najdeme hezké mladé slečny?“ zeptal se pan de Mornay.

„Podíváme se na to. Třeba se budeme moct pustit do dnešní zábavy ještě dřív, než dorazíme do Sceaux,“ prohlásil hrabě.

Oba mladí šlechtici se rozjeli směrem ke kočáru a v plné rychlosti projeli těsně okolo jeho dvojspřeží. Koně s pospávajícím starým kočím uhnuli do strany, takže kočár najel na bok rozblácené cesty a uvíznul v něm. Hrabě a markýz de Villarceaux na nic nečekali a otevřeli dvířka kočáru. Zatímco doufali, že na jeho červeně čalouněných lavičkách najdou vyděšené mladičké dívky, které budou muset zachránit, objevila se hlava asi pětatřicetileté ženy. Z širokých lemů černého klobouku s bílým peřím spadaly po stranách natočené prameny blond vlasů.

„Tak krásná dáma v nesnázích,“ vykřiknul pan de Mornay. „Je nám ctí, madame, že vás můžeme zachránit,“ prohlásil hrabě a chystal se smeknout svůj klobouk a představit se. Dřív, než se pánové stačili naplno pustit do své role dvorných šlechticů, vykřikla na ně: „K čertu, co jste to provedli? To si myslíte, že si od vás chce každý nechat zničit svůj večer?“

Ruka hraběte se zastavila a klobouk zůstal na hlavě. Oba okamžitě pochopili, že tady to nebude tak snadné, jak si představovali a raději si to rozmysleli i se svým představováním.

„Madame, je mi líto, co se stalo, ale věřím, že naše společnost vám zpříjemní chvíle, kdy byste jinak byla sama ztracená v lese za Paříží,“ prohlásil tajemný mladík s d'ábelským výrazem.

„Na tyhle řeči vám snad někdo naletí?“ vypadlo pohrdlivě z jejích jinak vzteky sevřených rtů. „Jestli něco nenávidím, tak jsou to typy, jako jste vy dva, pánové,“ dodala.

„A to je?“ Mrknul na ni zvesela markýz de Villarceaux a ona dáma nemohla uvěřit svým uším.

„Vy dva si snad vážně myslíte, že jste tak neodolatelní, že mi můžete zničit večer a já ještě nakonec budu ráda, že ho můžu strávit s vámi?“ odpověděla jim naprosto znechuceně nepřilíš hezká, ale svým způsobem zajímavá dáma ve vínových šatech, ještě tmavších, než její kočár.

„Samozřejmě, že si to myslíme, ale nejsem si jistý, jestli jste dost neodolatelná také vy, madame,“ odpověděl jí ještě hrabě.

„A víte co? Nenechte se ve svém příjemně načatém večeru rušit,“ dodal markýz de Villarceaux.

Po téhle výměně oba pochopili, že tohle by byla výzva na mnohem delší časový prostor, než na jeden jediný večer a rozhodli se raději pokračovat ve své cestě do Sceaux. Oba mladíci vyskočili do sedla a odjížděli pryč.

„Alespoň mi můžete poslat pomoc,“ křičela ještě za nimi, ale pro oba pány už tahle malá zbytečná epizoda dávno skončila.

Do Sceaux už nebylo daleko a po chvíli jízdy se před nimi objevily stejně modré břidlicové střechy, jako na všech palácích ve čtvrti Marais. Nádvoří malého zámku měli na

dohled. Sceaux tvořila hlavní patrová budova obklopená dvěma křídly. Z přízemí i patra zářilo množství dlouhých francouzských oken, přerušovaných kusy cihlových a žlutých fasád. Budova dokonale spadala do stylu epochy Jindřicha IV. a Ludvíka XIII., tedy do doby, kdy se začala budovat čtvrt Marais. Bohužel také vybavení odpovídalo této době a výzdoba i nábytek byly poněkud vyšlé z módy. Hrabě už měl pocit, že se před ním musí každou chvíli objevit pánové s bradkou a knírem, jaké se nosily v době Ludvíka XIII. Naštěstí to byl jen dojem, a místo dam v krajkovém okruží a naškrobených límcích gigantických rozměrů uviděl jen lidi oblečené podle současné pařížské módy. Výstřihy dámských šatů byly pořádně hluboké a odhalovaly jak záda, tak značnou část ňader a pánové měli do detailů vyladěné obleky s kabátcí ke kolenům, které prakticky překrývaly celou délku kalhot. Hrabě dorazil v nádherném tmavě rudém obleku se světle šedými doplňky, ale díky jeho vysoké postavě s širokými rameny a úzkým pasem by vypadal dokonale snad ve všem. Jeho černé vlasy mu dodávaly na okouzlující d'ábelskosti a díky svému tajemnému výrazu působil trochu starším dojmem.

Markýz de Villarceaux zvolil tmavě modrý oblek se zlatými doplňky. Měl taky atletickou postavu s širokými zády a byl téměř tak vysoký jako hrabě. Když se navíc přidala lehce opálená tvář obklopená světlými vlasy, vypadal jako reklama na francouzskou armádu, a nebylo divu, že měl kolem sebe stále houf nějakých obdivovatelů.

V okamžiku, kdy je služebnictvo uvedlo do hlavního sálu osvětleného množstvím zlatých lustrů a svícňů, okamžitě si získali všechnu pozornost. Vysoká postava hraběte byla ve vyvolávání tohoto dojmu nepřekonatelná. Nemusel ani nic říkat, jen jeho přítomnost uměla natolik změnit atmosféru v místnosti, že se všechny oči otočily k němu. Krásný pan de Mornay dokázal něco podobného, takže když se teď oba pánové sešli na jednom místě, jejich publikum nemělo šanci.

Hrabě se rozhlédl po novém terénu a poznal pár známých tváří. Pobaveně se ušklíbl, když si všiml, že ho trojice mladých žen v rohu pozoruje a něco si šeptá. Na první pohled ho zaujala asi pětadvacetiletá černovláška. Její plet'

se snad díky množství pudru zdála bílá jako sníh, ale ten kontrast s černýma očima, trochu ostrým nosem a vystouplými lícními kostmi mu připadal vzrušující. Její tmavě měděné šaty házely odlesky a z černé krajky okolo živůtku vystupovala bledá ramena a ňadra. Živě si představil její zadek. Boky by mohla mít užší, než poměrně široká ramena, ale bude se umět dobře prohnout...? Pak své představy nechal rozplynout. Na tohle není čas a příjemnější cesta bude zjistit, jak je to s jejím zadkem doopravdy, pomyslel si.

„Znáte ji?“ Zeptal se pana de Mornay.

„Suzanne de Baudéan de Navailles, žena maršála Francie Philippa de Navailles. Chce se za každou cenu stát dvorní dámou královny. Její otec je guvernér Niortu a strýc guvernér Poitou,“ odpověděl markýz de Villarceaux.

„Teď je mi jasné, že madame de Montchevreuil je skutečně vaše sestřenice,“ poznamenal nad jeho detailním podáním informací hrabě.

Louis de Mornay se nad tím srovnáním nezatvářil právě nadšeně a řekl: „Doufám, že ty informace aspoň dokážete

využít k tomu, abyste ji získal. A jistě mi tu službu...,“ pokračoval ještě, když ho někdo familiárně přerušil poklepáním na jeho rameno. Uslyšeli za sebou trochu skřípavý hlas nějaké starší ženy:

„Ach, vy jste zpátky v Paříži, Louisi?“

Louis de Mornay se spolu s hrabětem otočili a malá, poměrně shrbená, stará paní v černém pronesla: „Znáte mého drahého synovce, markýze de Villarceaux, drahoušku?“

Výraz obou pánů se lehce změnil v překvapení, když poznali, že ten představovaný drahoušek, není nikdo jiný, než dáma z vínového kočáru.

„Madame de Gondi,“ představila blondýnu v tmavých šatech stará Villarceauxova tetička.

Místo nabídky její ruky k políbení, teď na tvářích obou pánů přistála rázná facka.

„Už jsme měli tu čest se dnes setkat!“ dodala madame de Gondi ke staré paní se svérázně nakulmovaným účesem a mnoha stříbrnými sponami v šedivých a bílých vlasech.

„Ach,“ nadechla se Villarceauxova stará teta, z jejíhož potměšilého výrazu na skloněné hlavě bylo zřejmé, že navzdory svému pokročilému věku miluje skandály.

Po rozpačitém představování se obě dámy vzdálily a pánové se snažili splynout s okolím, které na ně hledělo ještě víc, než když vstoupili do sálu.

„Tak to bychom měli jeden malý skandál pro dnešní večer,“ oddechnul si hrabě, když na ně část lidí přestala zírat.

„Jestli nám ta ženská překazí všechny další možnosti pro dnešek...,“ rozčiloval se vedle něj ještě markýz de Villarceaux.

Po chvíli pokusů o splynutí, což se u těch dvou zdálo vskutku nemožné, uznali, že už je čas vrátit ke své vlastní zábavě.

„Tahle je zajímavá,“ řekl de Mornay a ukázal bradou k hezké asi pětadvacetileté ženě ve světle modrých šatech s růžovým zdobením.

„Pojďte, představím vás,“ odpověděl klidně hrabě a postupoval směrem k hezké blondýnce s modrýma očima.

„Ach, drahý, jak dlouho už jste v Paříži?“ rozzářila se jí tvář, když ho zpozorovala a markýz musel uznat, že tenhle mladý jižan má taky slušně vypadající známosti.

„Teprve pár dnů. Rád vás zase vidím, krásná přítelkyně,“ pozdravil ji hrabě. Políbil jí konečky prstů a pokračoval:

„Drahoušku, znáte pana de Mornay, markýze de Villarceaux? Louisi, tahle úžasná dáma je Françoise de Neufville-Villeroy de Chaulnes,“ představil je a madame de Chaulnes znovu nabídla svoji ruku, kterou pan de Mornay s pohledem upřeným do jejích očí a lascivním úšklebkem myslícím na něco dalšího, políbil.

„Nejste vy ten slavný svůdce, o kterém jsem slyšela samé velké věci?“ zeptala se koketně madame de Chaulnes.

„Nejsem si jistý, o jak velkých věcech jste slyšela, ale rád vás přesvědčím, že je to ještě mnohem větší,“ pronesl s dvorskou úklonou Villarceaux a madame de Chaulnes se rozesmála.

„Jestli mne omluvíte,“ vzdálil se de hrabě, který už splnil svoji přátelskou úlohu a myslel zase na svoje vlastní dobrodružství.

O dva nevýrazné flirty později si všiml, že madame de Gondi stojí s velkou sklenicí u jednoho z dlouhých dvoukřídlých oken na chodbě mimo hlavní sál a hledí do tmy. Chvíli ji mlčky pozoroval a přemýšlel o tom. Nic zvláštního se nedělo, až do chvíle, kdy se polila trochou bordeauxského vína. Začala si vztekle nadávat: „Bože, jsem tak hloupá, tak neschopná...“, a roztřesenýma rukama se snažila otřít si skvrny vína ve výstřihu a na svém živůtku. Byla lehce předkloněná, takže blond kadeře podél tváří jí splývaly až na řadra.

„To je neuvěřitelné, jste na sebe stejně nepříjemná, jako na všechny okolo,“ přistoupil k ní hrabě a zakroutil hlavou.

Když vzhledla nahoru, nebylo zřejmé, jestli se zoufale třese vztekem kvůli vínu nebo spíš kvůli němu.

„Nejspíš máte hezké oči, ale přes vaše výrazné přednosti jsem si toho nemohl všimnout,“ poznamenal teď s pohledem upřeným do výstřihu jejích šatů.

„Co chcete? Tohle má být další strategie?“ vydechla madame de Gondi spíše s hořkým a méně nepříjemným

tónem, než obvykle. Vlastně se na jejích rtech objevil náznak lehce smutného úsměvu.

„Tady není žádná strategie. Stačí se rozhodnout, jestli už máte dost trápení se a chcete na chvíli všechno zapomenout. To je to, co pro vás můžu udělat,“ řekl hrabě a vpíjel se pohledem do jejích světlých očí, teď ve tmě s rozšířenými zorničkami.

„Je to tak prosté,“ řekla tak, že nebylo zřejmé, jestli se tím konstatováním ptá nebo odpovídá. Nejspíš sama nevěděla, jestli je to pravda a opravdu jen ona sama má klíč ke chvílce zapomnění na všechno kolem.

„Neslibuji vám nic jiného, než jednu chvíli, které nebudete litovat,“ řekl takovým způsobem, že ztrácela poslední šanci mu odolat.

„Jsem tak stará,“ pronesla ještě zoufale.

„Jsem si jistý, že se spoustou předností.“

Aby zakryla své rozpaky, podala si zase ke rtům pohár s vínem stejné barvy jako její šaty. Bylo zřejmé, že jich vypila už hodně, a proto dokázala na chvíli vypadnout ze

své nepřístupné a nepříjemné role, ačkoli teď zvítězil spíš smutek a hořkost.

Využil její zaneprázdněnosti, vztáhnul ruku k jejím ústům, vzal jí sklenici a položil ji do výklenku ve stěně. Když se jeho prsty pokusily znovu přiblížit k její tváři, rozzlobeně k němu hleděla se sevřenými rty a nejspíš zase chtěla říct něco nepříjemného. Předešel ji nečekaným přitisknutím svých úst a pevným objetím, ze kterého nemohla uniknout, i když se ho snažila odstrčit. Cítil, jak je pořád rozčilená, ale pomalu uvolňuje svoje rty a začíná odpovídat.

„Ani vás neznám,“ vzdychala při tom nekonečném polibku madame de Gondi.

„Láska nemá jméno,“ zašeptal mezi dalšími polibky na tváři, na krku a za uchem pod jemnými vlasy.

„Jsem Marguerita-Françoise,“ řekla, když se jí podařilo hlasitě nadechnout.

„Hrabě de...,“ odpověděl jí mezi dalšími polibky tak, že se mu nedalo rozumět. Rozhlédl se okolo a zkusil nejbližší dveře, které vedly do nějaké vedlejší chodby jen s jednou rozsvícenou lampou, kde byli sami. Přitisknul ji k hladké

bílé stěně a znovu vášnivě políbil. Prsty drsně stáhly živůtek, který se kupodivu neroztrhnul, a pevně stisknuly její bradavky. Když je uvolnil a poodstoupil, z jejích rtů vyšel zoufalý vzlyk. Stála tam před ním s napůl staženým živůtkem, pootevřenými nateklými rty a opírala se o chladnou stěnu, jak se jí podlamovala kolena.

„Vyhrň si sukně,“ řekl a sledoval, jak v ní bojuje touha udělat to, co říká, spolu s nenávistí, snad k němu nebo ke všem mužům na této zemi. Ale bylo mu to jedno, byl rozhodnutý téhle nepříjemné dámě ukázat, o co všechno přichází. Chtěl, aby se jí to líbilo tak, že ho bude za svou slabost a odevzdání nazítří nenávidět ještě víc.

Po chvíli jejího váhání viděl, jak třesoucími se prsty sahá po své sukni z těžkého sametu a postupně odhaluje nohy v bílých hedvábných punčochách. Nad kolena znovu zaváhala a upřeně se dívala do tváře toho drzého mladíka.

„Až nahoru. A pevně je drž,“ řekl nekompromisně.

Pomalou olíznul své prsty a ona čekala ten nekonečně dlouhý okamžik, než se jí dotkne. Prsty přejížděly po jejích citlivých místech a při každém dalším přesunu zepředu dozadu skončily hluboko v jejím těle, kde ji lehce hladily.

V prohnutí svého těla se lopatkami opírala o stěnu a se zavřenýma očima hlasitě vzdychala při každém jeho dalším útoku. Znenadání ucítila jeho mokré prsty s vlastní chutí na svých rtech. Přejížděla po nich jazykem a nemohla se přestat dívat do té drzé tváře.

„Otoč se, udělám to tvrdě,“ řekl a ona ho zděšeně pozorovala. Nikdo si s ní nedovolil takhle jednat. Vlastně to bylo už hrozně dávno, co se někomu takto odevzdala a zapomněla na všechno. Se sukněmi zvednutými do výšky hlavy se přes vínový sametový materiál v dlaních opřela o stěnu a čekala na ten okamžik. Když do ní přirazil, málem jí vyhrkly slzy do očí a tlumeně vykřikla. Tvrdě ji chytil za boky a přitáhnul ji k sobě, takže ho cítila ještě víc. Hrabě věděl, že tohle taky dlouho nevydrží, ale nejdřív musí splnit to, co si předsevzal a přivést tuhle ženskou k trochu jinému šílenství. Olíznul své prsty a znovu je zpředu přitisknul na její citlivá místa. Cítil, že se v jeho objetí zase začíná třást, ale v tuto chvíli určitě ne vztekem, na ten bude mít ještě dost času druhý den. O chvíli později z jejího hrdla konečně uniknul chraptivý výdech.

„Jsi?“ zeptal se pro jistotu zadýchaně.

„Jsem,“ přikývla zoufale mezi jeho dalšími přírazy a o chvíli později ucítla něco teplého na svém odhaleném zadku. Ještě ji gentlemansky utřel vlastním kapesníkem a řekl:

„Bylo mi příjemnou ctí, vás poznat, madame. A neděkujte mi,“ zakončil jejich setkání.

„Ach vy...,“ vracela se ke svému starému já madame de Gondi, ale to už byl pryč.

Když se hrabě vrátil do hlavního sálu, množství hostů už bylo pryč nebo výrazně opilých. Uvědomil si, že noc rychle utekla a brzy bude svítat, takže se vydal zpátky do Paříže. Stihne tak ještě aspoň pár hodin spánku.

Ráno se připojil k pozdní snídani v domě madame de Montchevreuil, kde už seděl i poněkud unavený Louis de Mornay. Malý salón, kde se snídane podávala, byl zařízený v bílých a zlatých barvách. Na bílém ubruse, prostřeném přes kulatý stůl, se už povalovala spousta zlatých drobečků z čerstvého pečiva, ale všichni se zdáli být v docela dobré náladě.

„Dobré ráno,“ pozdravil hrabě všechny přítomné. „Pane de Gramont,“ pokývnul s lehkou úklonou k šlechtici, který teď také seděl u snídaně madame de Montchevreuil.

„Pane,“ odpověděl mu s pokývnutím hrabě de Gramont, který byl ke své nelibosti informován o jeho přítomnosti v domě. Mladý hrabě se usadil na jednu z pohodlných židlí s čalouněním ze zlatého brokátu a trochu unaveně se pousmál. Představil si, jak zvláštní jsou vztahy mezi lidmi v této čtvrti, že se u jedné snídaně klidně mohou sejít tři bývalí či současní milenci jedné dámy, aniž by s tím měl kdokoli z nich větší problém.

„Vidím, že jste měli náročnou noc,“ usmála se madame de Montchevreuil na hraběte i na Villarceauxe.

„Řekněme, že už vím, že srovnání s vaším bratrancem nebylo zase tak moc mimo,“ konstatoval hrabě.

„Ukázalo se, že váš milenec je u dam taky docela úspěšný a populární,“ poznamenal na oplátku markýz de Villarceaux.

Pan de Gramont se rozkašlal a madame de Montchevreuil zvedla oči v sloup a upřela rozzlobený pohled k oběma

unaveným pánům, kteří se však situaci rozesmáli. Rozhodně jim nepřipadala tolik trapná, jako spíš veselá.

„Pánové, vy si myslíte, že nemám pochopení pro dobrou zábavu, když jsem kdysi studoval teologii. Ano, mé postavení druhorozeného mě předurčovalo k tomu, abych se stal duchovním, ale já raději vstoupil do armády jeho veličenstva a na rozdíl od vás, se věnuji pravidelnému potěšení jedné okouzující dámy, která si zaslouží veškerou pozornost, ale... Co jsem to chtěl vlastně říct? “ zamotal se do své úvahy pan de Gramont a paní de Montchevreuil se na něj shovívavě usmála.

„Jste ctihodný muž, pane Gramont,“ prohlásil s ironií sobě vlastní hrabě.

„A vy sotva jste se vrátil zpátky do Francie, nadobro kazíte mého synovce Péguilina, který chce být jako vy!“ odpověděl mu na to pan de Gramont a hrabě jen pokrčil rameny.

Páže v tmavě modré livreji nalilo hraběti z připravené konvice čaj do šálku a vzdálilo se ze salónu, kde najednou

bylo až moc plno. Podal si kus pečiva a nabodl na vidličku plát šunky.

„Nuže? Vaše včerejší úspěchy?“ zeptal se ho zvědavě pan de Mornay a nabral si jakýsi salát.

„Jen Marguerita.“

„Marguerita?“

„Marguerita-Françoise de Gondi, říkal jsem, že mám rád velké výzvy,“ řekl jednoduše hrabě a Louis de Mornay zůstal s otevřenými ústy a kusem zeleniny na půli cesty.

„No tedy, to je slušné,“ řekl de Villarceaux a konečně dopravil kus zeleniny do úst. Pak pokračoval: „Na body jste sice prohrál – po madame de Chaulnes jsem stihl i tu ledovou černovlásku, ale stejně překvapujete, příteli. Je dobře, že tu šílenou ženskou někdo přivedl k rozumu. I když asi jen na chvíli,“ rozesmál se při té představě.

„Dlouhodobý efekt opravdu nezaručuji,“ poznamenal hrabě.

Paní de Montchevreuil se tvářila mírně nechápavě a pan de Gramont se klidně věnoval své snídani.

„Měli jsme to štěstí, poznat jistou velice nepříjemnou dámu, kterou bychom raději dál neznali...“, vysvětlil jí markýz de Villarceaux.

„Cože? Vy jste ani jeden neznali Margueritu-Françoise de Gondi?“ zeptala se překvapeně paní de Montchevreuil a oba pánové zakroutili hlavou.

„Pořád říkám, že trávíte moc času ve Val d'Oise, Louisi a vy jste zase pořád radši v Guyenne,“ pokývla k hraběti a pokračovala „pak ani nevíte, co se děje v Paříži,“ snažila se pochopit takové neznalosti. „Je to dcera Henriho de Gondi, vévody de Retz. Toho aspoň znáte, má jen dvě dcery. Starší Catherine provdal za svého bratrance Pierra de Gondi – i když její ruku nejdřív slíbil vévodovi de Mercoeur de Vendôme. Takže vévodství de Retz se vrátilo zpátky k Catherine, aniž by opustilo rod de Gondi.“

„Drahá, je tahle přednáška vážně nutná? Ujišťuji vás, že už to nikdy neudělám,“ přerušil ji ironicky a se znuřeným výrazem hrabě.

Pan de Mornay se rozesmál: „To víte, příteli, moje sestřenka tvrdí, že s tím nemá problém, ale přesně tohle máte na oplátku za ten váš úspěch.“

„Ale počkejte přece, chci vám jen vysvětlit, proč je Marguerita tak nepříjemná osoba,“ protestovala paní de Montchevreuil a pokračovala: „A právě na té svatbě Pierra de Gondi, vévody de Retz se setkali jeho bratr Jean-Françoise Paul de Gondi s druhou dcerou Henriho de Gondi – s Margueritou-Françoise. A ačkoli Paul, jakožto mladší z bratrů studoval teologii a měl vstoupit do církve, začal se tajně dvořit Margueritě. Rodina pro jejich skandální románec neměla pochopení a Paul se vrátil zpátky na Sorbonnu, kde ovšem stihl spoustu dalších aférek, skandálů a soubojů, takže skončil až v Benátkách. Během té doby Margueritu provdali za Louise de Cossé, vévodu de Brissac. – Tady si nemá, na co stěžovat, její manžel je o dobrých deset let mladší než ona.“

Hrabě de Gramont si v klidu dál ulamoval pečivo a oba pánové střídavě zvedali oči v sloup nad nekonečným

vyprávěním, v němž se už stejně dávno ztráceli, ale paní de Montchevreuil se nedala zastavit:

„A teď se dostáváme k tomu, že jste oba úplně mimo, co se týče novinek ve městě. Papež Paula de Gondiho minulý měsíc jmenoval kardinálem de Retz. Všichni o tom mluví a vytáhli na světlo samozřejmě i ten jeho skandál s Margueritou, která je pořádně rozzlobená při té vzpomínce na někdejšího sukničkáře, který jí v mládí pěkně zamotal hlavu, ale pak ji vyměnil za jiné aférky a nakonec ještě k tomu za církevní kariéru.“

„Ach tak, to vysvětluje mnohé,“ řekl na to jen hrabě a pomyslel si, že vlastně opravdu udělal dobrý skutek, když tu dámu na chvíli zbavil její nenávisti ke všem sukničkářům Paříže.

Kapitola 2

Osudová setkání

Uplynuly dva dny, během nichž se hrabě věnoval především svým obchodním záležitostem, kvůli nimž přijel do Paříže. Mezitím však nezapomněl poctit svojí přítomností staré přítelkyně madame de Chaulnes a madame de Sévigné. Obě dámy byly v jeho věku, ačkoli stejně jako on měly víc zkušeností, než by mělo někomu jejich věku příslušet. Marii de Sévigné bylo teprve pětadvacet, když loni ovdověla způsobem, který pro ženu nebyl právě populární. Díky manželství s Henrim de Sévigné se stala markýzou, ale taky ženou muže, jež zemřel v souboji s panem d'Albret a to kvůli krásným očím jeho milenky madame de Gondran. Pohřbila ho v místním kostele kláštera Filles de la Visitation Sainte-Marie, v ulici Saint-Antoine a zbyla jí šestiletá dcera, čtyřletý syn a všechnen čas, který mohla věnovat svému psaní a přátelům